

La guerra preventiva sempre exigeix manipular al màxim les circumstàncies abans que les crisis apareguen i frenar així les amenaces abans que arriben a ser extremes. Esta és la teoria. Fa poc ens hem assabentat de les presons secretes nordamericanes, de les seues tortures, del transport clandestí de presoners per Europa i de la violació massiva de la privacitat que el govern dels Estats Units ha practicat impunement. I, en canvi, l'escàndol s'ha minimitzat amb una extraordinària habilitat, amb una facilitat que no s'explicaria sense la complicitat, per exemple, de la Unió Europea. Era d'esperar que això passara després de practicar durant anys la guerra preventiva, no solament a l'orient sinó també en sudamèrica i en Europa de l'est. La violència preventiva és l'expressió clàssica de la filosofia imperialista. És a dir, el que alguns analistes han denominat "el retorn al feixisme per acció del capitalisme mundial".

És així com Estats Units, malgrat les crítiques plogudes, ha aconseguit fabricar la realitat abans que la realitat començara a funcionar en les rotatives i en les càmeres de televisió. El govern de Bush ha sigut absolutament realista en la defensa del seus interessos i ha treballat la pel·lícula amb tots els detalls. I bé sabem que el realisme és una construcció ideal definida per seleccions temàtiques i per restriccions formals i estètiques. No existeix una altra opinió pública que la publicada, ni més idees que les idealitzades. Quin desencís descobrir en els llibres d'història del segle XXII que el terror del segle XXI era una qüestió de realisme i que el terrorisme no era més que una estètica, un estilisme dels rics. Novel·la rosa... O roja, com la sang. Bon Nadal.